

MANIE

Door: Rian Meulenbroeks

Gelakte nagels, lippenstift en oogschaduw. Klinkt goed, maar de mate waarmee José haar make up kwast hanteert is op zijn zachtst gezegd overdreven. Zelf denkt ze daar heel anders over maar wanneer ze haar nagels lakt, neemt ze gelijk haar vingertoppen mee. Als ze de mascara heeft gehanteerd lijkt het alsof ze dikke spekvliegen rond haar ogen heeft gelijmd en de lippenstift, laat ik daar maar over zwijgen. Behalve dan dat we aan de afwas precies weten of Jose is geweest.

Dit zijn van die dingen waaraan we zien dat het niet zo goed gaat met José. Het is een teken dat de manie weer de overhand krijgt. En José is het lopende voorbeeld. Naast haar clowns make up, kleedt ze zich in wijde, kleurrijke gewaden of gaat winkelen bij de seksshop en loopt er vervolgens bij als een pornografische vogelverschrikker. Ze jaagt iedereen de stuipen op het lijf. Kinderen rennen gillend bij haar vandaan en volwassenen die haar niet kennen weten zich geen houding te geven wanneer zij hen vanuit haar manische vrijpostigheid aanspreekt in de rij bij de supermarkt. De grenzeloosheid in haar manier van doen en in haar manier van communiceren is breder dan alleen uiterlijk en gedrag. Wanneer José goed op dreef is haalt ze hele nachten door, geeft ze geld uit als water en gaat met vreemde mannen mee. Ze laat zich door niemand vertellen dat ze er goed aan zou doen haar medicatie te nemen. Soms verdwijnt ze dagen van de radar en belt ze collect call vanuit Spanje met de mededeling dat haar geld op is of dat ze opgepakt is.

Schaamte of spijt lijkt ze nooit te hebben. Ze lacht alles weg. Maar na enkele weken, soms maanden van deze uitzinnige bandeloosheid zien we steeds minder vaak bevlekte kopjes bij de afwas. Het begint op te vallen dat ze soms dagen in dezelfde spijkerbroek rondloopt en vaker zucht dan normaal. Ze lacht niet meer met die bulderende lach van haar. Haar kapsel is ingestort en ze laat haar décolleté niet meer uitbundig zien. De onvermijdelijke depressie hangt in de lucht. Wanneer ik haar op een dag in de keuken tegen het lijf loop, kijkt ze me vanonder haar onopgemaakte wimpers aan en zegt ze meer een diepe zucht “wat heb ik het weer bont gemaakt Rian” en begint vervolgens te huilen. Ik leg mijn hand op haar schouder en laat haar even begaan. Wat valt er te zeggen als iemand zelf al tot inzicht is gekomen? “Ik denk dat ik maar weer eens met de psychiater moet gaan praten” zegt ze. Ik vraag of ik iets voor haar kan betekenen. “Ja” zegt ze, “mag ik hier bellen voor een afspraak? Want mijn beltegoed is op.”